

Poesjkin (1799-1837): **Jevgeni Onegin**. Vertaald door Hans Boland.
Uitgeverij Papieren Tijger, Breda. 2010.

Over het duel

p. 125, strofe VI-28

Vijanden! Sinds wanneer? Zij dorsten
Op dit moment naar blinde wraak,
Twee zo gelijkgestemde borsten!
Ze aten samen, hadden vaak
Samen plezier bij wat ze deden -
Om heden in de ring te treden,
Als ervijanden, wreed en kil?
Of is het een absurde gril,
Een angstdroom? Laten ze toch scheiden
Als vrienden, lachend, heel gewoon,
Hun handen immers zijn nog schoon,
Geweld is nu nog te vermijden...
Gezichtsverlies is wat het meest
Door boze heren wordt gevreesd.

p. 127, strofe VI-34

Stel, u hebt zelf een goede kennis,
Een jonge jongen, omgelegd,
Omdat hij teut was en er stennis
Ontstond: hij had iets fouts gezegd,
Of fout gekeken, of hij voelde
Zich van zijn kant gekrenkt en koelde
Uit pure trots wat al te snel
Zijn driftaanval met een cartel.
Wat denkt u dat zoiets betekent
Voor uw gemoedsrust, met zijn lijf
Pal voor uw ogen, roerloos, stijf,
Zijn voorhoofd door de dood getekend?
U roept wanhopig maar u krijgt
Geen antwoord - hij is doof en zwijgt.

p. 127, strofe VI-35

Het moordwerktuig haast vergruizend, staarde
Jevgeni in gewetensnood,
Bedroefd, naar Lenski. Toen verklaarde
Zaretski: 'Hij is dood, tja...' Dood!
Onegin siddert bij dat wrede,
Verschrikkelijke woord. "De slede!"
Hij roept zijn knecht: 'We gaan gelijk!'
De buurman neemt Vladimirs lijk,
De doodstrofee, onder zijn hoede.
De paarden bijten op hun bit
En steigeren, hun lippen wit
Bekwijd, het is ze bang te moede;
Als door de dood zelf aangespoord
- Ze ruiken hem - vliegen zij voort.